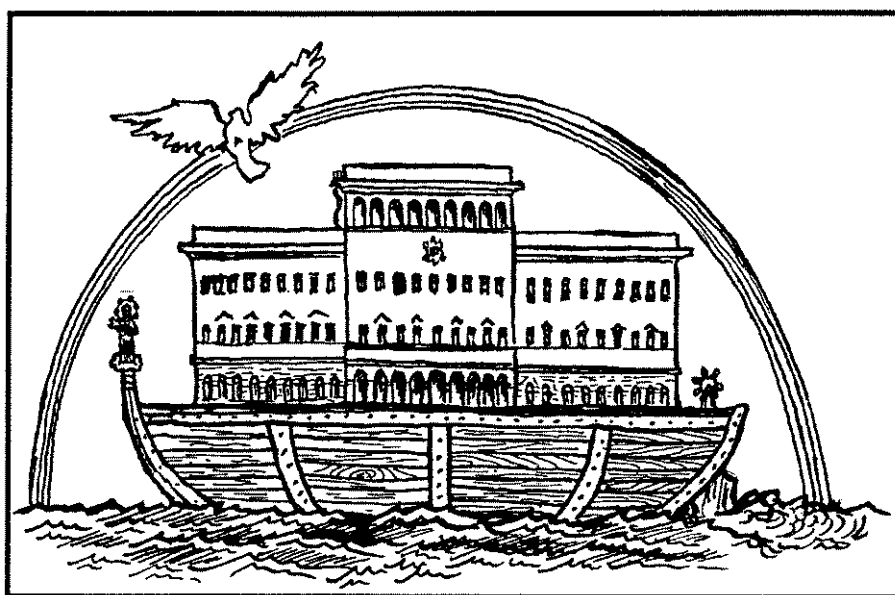

BRÁZDA

ČASOPIS
NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

3/2003-2004

Děkujeme
P. Václavu Steinerovi, Mons. Jaroslavu Škvarvadovi,
P. Bohumilu Kolářovi, Mons. Karlu Vránovi,
Panu Leo Ge, P. Štefanu Rejničovi a dalším, kteří myslí
na bohoslovce Nepomucena a podporují časopis
BRÁZDA.

Obsah

Slovo úvodem	<i>redakce</i>	4
Kronika	<i>Tomáš Koumal</i>	5
Ze zkouškového období	<i>Petr Šabaka</i>	7
Jak moc	<i>redakce</i>	10
Prečo práve „Brázda“?	<i>Bernard Milošovič</i>	10
Kronika	<i>Jiří Kučera</i>	11
Promiň, Cyrile	<i>Jiří Plhoň</i>	12
Primogenito apparente	<i>Pavel Glac</i>	12
Credo ecclesiam	<i>Tomáš Klíč</i>	13
In memoria aeterna erit iustus	<i>Ettore Capra</i>	15
Život ve fontáně	<i>Petr Smolek</i>	16
Alumni o prázdninách	<i>Josef Bezdíček</i>	17
Gratulace	<i>redakce</i>	19

Brázda: Časopis Nepomucenských alumnů

Redakce: Petr Šabaka, Petr Smolek

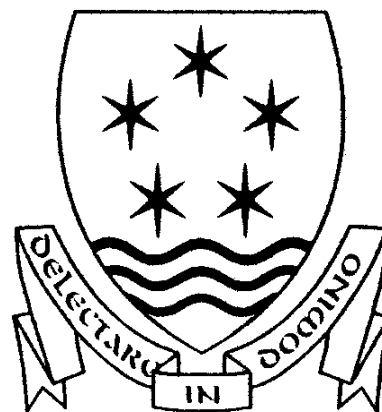
Ilustrace: „Výběr ze starších Brázd“

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři!

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.net

Datum vydání: 17. 6. 2004

Slovo úvodem

Drazí čtenáři,

léto svými spalujícími paprsky opřelo veškerou svou sílu do zdí našeho Nepomucena a to je znamení, že další akademický rok končí, poslední zkoušení se potí nad knihami a ti, kteří mají po všem, si užívají několik „předodjezdových“ dní prázdnin v Římě a jezdí opalovat svá lýtka k moři.

Mysleli jsme i na vás, čtenáře Brázdy, a chtěli jsme ještě před prázdninami splnit své předsevzetí z čísla minulého: rozdělit se s vámi o radost z jubilea, které náš časopis dosáhl: 20 let!

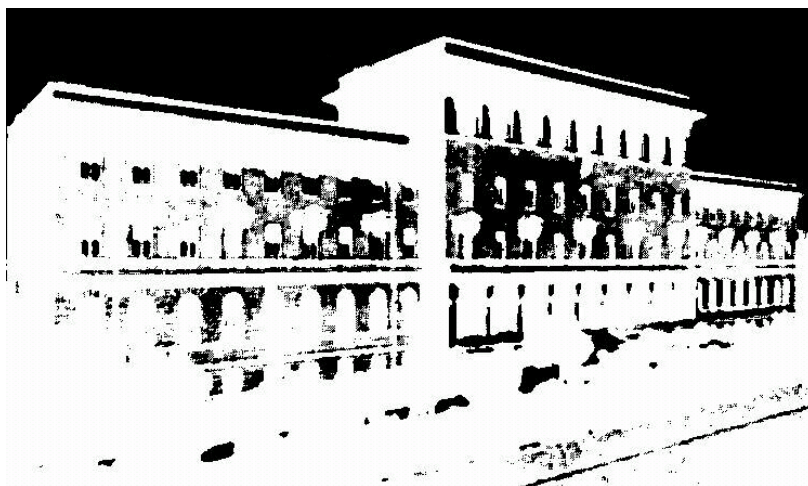
Přinášíme vám v tomto čísle kromě stálých rubrik a příležitostných pokusů nepomucenských alumnů také několik úryvků z čísel starších, ne-li „prehistorických“. Nadto přijměte úryvek z knihy Dr. Josefa Bezdíčka o nepomucenských prázdninách.

Kromě významného jubilea Brázdy slaví kolej ještě výročí další, bez nichž by Brázda nikdy vycházet nemohla. Je to 75 let založení koleje Nepomucenum a 120 let od založení české římské koleje Bohemicum. Těmito dvěma událostmi se budeme věnovat v čísle následujícím, protože jsou to události pozoruhodné.

Mohlo by se možná někomu zdát, že se obracíme dozadu, ale není tomu tak. Ba naopak, Nepomucenum prožívá svou renesanci. V koleji začíná rozsáhlá rekonstrukce odpadů, takže na sklonku akademického roku stěhujeme nábytek ze svých pokojů a připravujeme tak dům pro dělníky, kteří přes prázdniny dají obytným interierům nový šat. Jsme tedy zaměřeni dopředu, do budoucnosti Nepomucena. Budeme jistě rádi, přinesete-li Nepomucenum v modlitbách před tvář našeho Pána, aby jejím obyvatelům žehnal jako dosud.

Nakonec prosíme, abyste v modlitbě vzpomněli na bohoslovce, kteří svá studia právě letos končí, budou přijímat svěcení a začnou pracovat na vinici Páně.

redakce

Kronika

Čas někdy utíká rychle, někdy se nesnesitelně vleče. To záleží na tom, co zrovna prožíváme. Když se děje něco veselého, radostného nebo příjemného, letí minuta za minutou, hodina za hodinou tak rychle, že se nestačíme ani ohlédnout. Když naopak prožíváme nějaké smutné nepříjemné chvíle, pak v klidu stíháme připočítat každou vteřinu. Tak to v životě chodí. Tak to chodí i v životě Nepomucena. Celkově mám ale dojem, že poslední dva měsíce uplynuly opravdu jako voda. Vždyť jakoby nedávno jsme přijeli z velikonočních prázdnin, jen jakoby párkrát jsme šli naší známou cestou do školy - zprvu ještě na přednášky, později už na zkoušky - a už jsou tu prázdniny! A co jsme vlastně v Nepomucenu dělali, že nám to tak rychle uteklo?

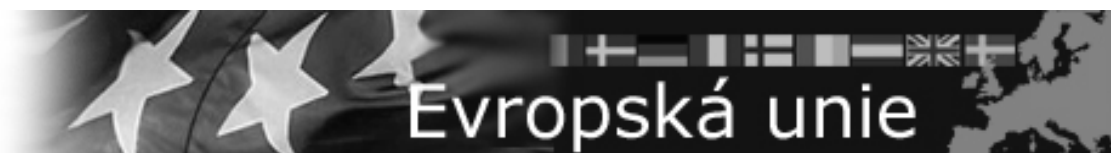
21.4. Připojili jsme se k oslavám města Říma, které si připomínalo výročí 2757 let od svého založení. Většinou jsme toho využili k návštěvě některého z muzeí, která měla v tento významný den vstupné zdarma.

23.4. Hned o dva dny později jsme oslavovali pro změnu zase my Češi. Ale nejen my. Vždyť připomínka svatého Vojtěcha je součástí univerzálního liturgického kalendáře. V koleji jsme oslavili tohoto našeho velkého světce mší svatou, které předsedal kardinál Špidlík. Celá slavnost byla pořádána ve spolupráci s asociací Anima Europae, jejímž posláním je ve světle příkladů velkých světců - patronů Evropy - přispívat k budování duchovní a kulturní jednoty národů starého kontinentu. V promluvě si otec kardinál položil otázku, co opravdu sjednotí Evropu. Podle jeho názoru to nemůže být žádná vznešená myšlenka, ale pouze osoba - Ježíš Kristus.

24.4. V Praze bylo zahájeno mistrovství světa v ledním hokeji. A my jsme museli být při tom. Tedy alespoň prostřednictvím televizního přenosu. V tentýž den uspořádal náš udržbář Vítek menší slavnost u příležitosti svých třicátých narozenin. Součástí občerstvení bylo i vyhlášené pivo z Udine.

25.4. Na závěr svého pobytu v Nepomucenu nám promítal P. S. Weigel pásmo s názvem Slova Boží.

1.5. Do nového dne jsme se probudili jako členové Evropské unie. Květen - měsíc lásky - jsme zahájili recitací Máchova Máje v atriu budovy.

15.5. Velikonoční rekolekci jsme strávili pod vedením Tomáše kard. Špidlíka. Tématem byla modlitba - jako prosba o něco užitečného, pozdvižení mysli k Bohu a rozhovor s Bohem.

16.5. Slavnost svatého Jana Nepomuckého - patrona koleje. Slavnostní den začal mší svatou v 10 hodin, které předsedal kardinál Špidlík. U oltáře spolu s ním stálo dalších asi třicet koncelebrantů, mimo jiné arcib. Giovanni Coppa, Richard Čemus, Vojtěch Kodet, Josef Koláček a další. V promluvě otec kardinál vysvětlil přínos českých světců a tedy i národa do evropského společenství. Součástí bohoslužby byl i obřad přijetí tří bohoslovců mezi čekatele jáhenství a kněžství. Krásné „Jsem připraven“ vyslovili Matuš Kocian a Benedikt Hudema z pražské arcidiecéze a Tomáš Koumal z brněnské diecéze. Po mši svaté bylo připraveno bohaté občerstvení v zahradě koleje. Zde je třeba vyzdvihnout práci našich sester z kuchyně, ale také ohromný přínos rodiny Dryjovy, která věnovala velkou část jídla a pití a vytvořila zázemí pro kapelu.

21.5. Na Papežské Lateránské univerzitě skončily přednášky letního semestru a pro nás tak začal čas přípravy za zkoušky.

V odpoledních hodinách jsme sehráli fotbalové utkání s výběrem Slovenska. Mužstvo hostů, které tvořili slovenští bohoslovci a kněží v Římě, mělo místy více ze hry a dostávalo náš tým pod tlak. Přesto nakonec naši borci měli více štěstí a vyhráli 6:4.

22.5. Mši svatou v naší kapli sloužil otec biskup Škarvada. V modlitbách jsme se spojili s poutním místem Mariazell, kde právě probíhala pouť v rámci Středoevropských katolických dní.

29.5. Na náměstí svatého Petra ve Vatikánu jsme se zúčastnili prvních nešpor slavnosti Seslání Ducha svatého, které vedl sám Svatý otec. K tomuto slavení přizval členy charismatických hnutí, takže se na náměstí vytvořila opravdu krásná atmosféra vybízející k modlitbě.

6.6. Slavnost Nejsvětější Trojice jsme oslavili při mši svaté v českém jazyce spolu s našimi krajany, kteří pobývají v Římě. Celebroval otec spirituál Jindřich Kotvrda.

10.6. Zúčastnili jsme se mše svaté u příležitosti slavnosti Těla a Krve Páně na náměstí před Lateránskou bazilikou. V homilii Svatý otec promluvil o významu Eucharistie pro církev. Po mši svaté se pokračovalo procesím až před baziliku Santa Maria Maggiore. Při této příležitosti papež vyhlásil rok Eucharistie, který začne v říjnu 2004 Eucharistickým kongresem v Mexiku a skončí synodou biskupů v říjnu 2005 v Římě.

13.6. Někdejší mše svatá byla pojata jako nepomucenská primice exalumna a biblisty Angela Scarana. Zároveň jsme mohli oslavovat úspěšnou obhajobu jeho doktorské práce.

Tomáš Koumal

Ze zkuškového období

KURS

Ještě nikdy jsem nebyl tak spokojený s nějakým předmětem, jako byl tento. Profesor byl velice příjemný, začínal přesně se zvoněním, což nám dělalo zpočátku potíže, protože jsme si v italském prostředí zvykli na „uno momento“ tam, „l'altro“ onam. Moc se nezdržoval s dlouhými rozvleklými úvody, načrtl přesně osnovu na celý rok a té osnovy se pak dokázal držet. Jeho skripta byla střídavá, přehledná, bylo je potěšení číst, protože kromě teorie v nich bylo mnoho příkladů ze života.

Výhodou bylo i to, že nás bylo zapsaných pouze deset, takže profesor měl čas odpřednášet látku, a pak jsme se mohli hojně ptát, diskutovat i prezentovat své zážitky z daného oboru. Profesor nás vždy nechal, pozorně vyslechl, nikdy nás neodbyl, ba naopak vždy dokázal z naší lámané italštiny vytáhnout to podstatné, nebo alespoň něco dobrého a přínosného. Do hodin nám také nosil mnoho různých knih, pro které nás dokázal nadchnout, takže jsme nepřečetli tolik knih a nestrávili tolik času v universitní knihovně jako tomu bylo kvůli tomuto předmětu - s chutí. Dokonce jsme si nechali vytisknout knížečku našich referátů.

A zkouška? Ta byla úplně jiná než všechny ostatní. Sešli jsme se ráno v jedné třídě, slavnostně ustrojeni i naladěni. Mohli jsme pozvat své přátele ze studií. Profesor řekl na začátek pár slov a pak jsme jeden po druhém prezentovali to, co se nám na kursu líbilo, každý z nás si vybral jednu kapitolu z látky, kterou stručně shrnul a nakonec představil svůj příspěvek ve sborníku. Profesor se tu a tam zeptal na nějakou drobnost. Mohl jsem si dovolit i nevědět, anebo myslet vlastní hlavou. Když jsme se vystřídali všichni, pomodlili jsme se, protože jsme celý rok mluvili o Bohu, tak abychom v tomto slavnostním a důležitém okamžiku mluvili i s Bohem. Profesor nám rozdál

známky, pogrataloval nám a všichni jsme společně šli do universitního baru na kafe...

...a v tom jsem se probudil. Pondělí: Tak vstávat, pomodlit, oholit, nastrojít se, sbalit poznámky rozházené po celém pokoji, do kapsy index, na cestu jedno malé kafe a hurá do bitvy, tedy na zkoušku. Kéž by byla alespoň z části taková, o jaké jsem snil.

NOŘENÍ

„Tak já se jdu ponořit do učení,“ řekl jsem. Zarazil jsem se však nad svou větou. Co to říkám? Co znamená ponořit se? Abych to zjistil, musel jsem i přes blížící se zkoušku zajet k moři.

Moře mne fascinuje a zároveň z něho mám respekt. Ta hlubina, ta masa vody pravidelně oddychující a přelévající se, ten nedohledný obzor...

Plavat po hladině a tušit, že pode mnou zírání propastná tůně, mne naplňuje takřka posvátnou bázní. Kdybych žil v antické době, jistě bych přinesl úlitbu Poseidonovi, než bych omočil svou nohu.

„Tak já se jdu ponořit,“ řekl jsem svým společníkům, kteří se odhodlali jet se mnou. Vzal jsem si plavecké brýle, zul sandály a vykročil po rozžhaveném písku do příboje.

Když jsem se svěřil vlnám, jen tak zkusmo jsem ochutnal, jestli voda během mé nepřítomnosti nepřestala být slaná: „Nepřestala,“ vyplivl jsem slanou vodu z úst. A ponořil jsem se.

Krajina pod hladinou je úplně jiná, než jaká je nad ní. I slunce tam svítí jinak. Jinak, ale krásně. Dno je zvrásněné jako poušť Sahara, kterou jsem viděl v televizi. Sem tam je mušle nebo malý krab, který se zavrtává do písku dna. Před rokem jsem viděl na jiném místě i ryby. Líbí se mi potápět se, jenom mne z objevování krajiny pod hladinou vyruší nedostatek kyslíku. Přeci jen jsem Bohem stvořený jako suchozemec a potřebuji se nadechnout vzduchu. Ale pak se ihned zase ponořím...

„Tak já se jdu ponořit.“ S vědomím, že se budu muset za chvíli vynořit a nadechnout se. Svět v knihách je jiný a krásný, ale není radno se v něm utopit.

CAFFARELLA

Pokud byste byli utopeni v problémech, pokud by váš život měl vypadat jako šedivý chodník, jestliže toužíte být ovanuti voňavým vánkem venkova, pak přijedte do Říma. Ukáží vám jedno takové místo. Uprostřed velkoměsta, jakým bezpochyby Řím je, naleznete oázu klidu, šperk přírody a kousíček venkova.

Caffarella je veliký lesopark v zóně Via Appia Antica. Nejsou v něm postaveny ani domy, ani obchody, ani nic jiného, protože celá oblast je podkopaná starověkými katakombami a je tudíž nebezpečí, že kdyby tam někdo postavil dům, propadl by se.

Caffarella čítá v obvodu kolem osmi kilometrů. Protékají jí dva potoky. Uprostřed stojí jediný dům, statek, kde majitel chová stádo ovcí, koně, slepice a jinou domácí havěť. V blízkosti je slyšet kromě bečení, bučení a kdákání také dětský smích, protože rodiny z celého okolí vodí své děti ke statku, aby se podívaly, jak vlastně takové zvíře vypadá a jak například voní „vůně domova“.

V Caffarelle vypadá příroda podobně jako v Polabí: vrby, topoly, jívy, černý bez, květiny lužního lesa, ale také kaktusy, dva a půl metru vysoké rákosí. V povětří létají papoušci a když je léto, tak je mnohem více vedro než u nás doma.

Do Caffarely většinou chodíme na procházky, někdo se tam uteče s knihami, jiný pozoruje brouky. Ale nejčastěji Caffarellou jen proběhneme – tam a zase zpátky. Běhání to je naše.

Jsou obecně známé tři trasy. První je nejkratší a je pojmenovaná po jednom bývalém spolužáku: Malý Houkal. Tento okruh měří něco kolem pěti kilometrů. Kdo ho běží, otáčí se u statku v centru Caffarely. Druhá trasa vede kolem celého parku, měří ještě o tři kilometry víc a byly pokusy nazvat trať po jiném spolužáku Markův okruh. Ale to se asi neujalo. Třetí trasa je blíže nespecifikovaná. Tu nikdo neběhá, protože tolik neuběhne. Tak běhal pouze jediný kněz: tam a onam, některé kopečky či návrší vyběhl, seběhl a znovu vyběhl. A protože se přesná trať neví, dovolím si navrhnout její prozatimní a pracovní název jako Pardálovo slídění.

Pokud se jednou vydáte do Říma a vaše kroky povedou do Caffarely, můžete tam potkat běžce z Nepomucena, jak zpocený a schvácený dýchá zhluboka ten svěží vzduch římského venkova a snaží se nemyslet na nic než na to, jak ušetří síly, aby doběhl.

Petr Šabaka

Jak moc

může být podobný život seminaristy a hokejisty?

Lener večerku hráčů nehlídá

PRAHA - Mnozí reprezentanti mají v Praze rodiny, přátele či známé, přesto všichni přespávají povinně v hotelu Corinthia Towers. „Večerku jim ale nehlídám, zodpovědnost je na hráčích, od nichž vyžaduji profesionální přístup. Každé vybočení z něj se stejně odhalí. Nechceme proto jít cestou zákazů, spíš doporučujeme,“ vysvětluje trenér Slavomír Lener.

Jeho zatím jediný striktní příkaz vůči svěřencům zněl: nepoužívat vlastní auta. „Kluci mohou jezdit do haly či z hotelu organizovaně autobusem, nebo mohou využít taxi či auta organizátorů, ale nechceme aby si sami řídili,“ říká Lener.

Vyžaduje i dodržení času na snídani, obědu i večeře: „Pochopitelně platí, že nejspíše hodinu před tréninkem a dvě před zápasem musí být všichni v kabině, jinak ale hráčům režim dne neorganizujeme a klidně mohou jít na procházku nebo na kafe a dortíček do města.“

Kouč toleruje i jedno, dvě piva. „Je nesmysl, aby si ho někdo dal v kabině po zápase, kdy vyčerpaný organismus potřebuje doplnit tekutiny, k tomu slouží voda či minerálky, ale na hotelu před usnutím pivko, proč ne. Máme tu dospělé, rozumné lidi, kteří vědí co tu chtějí dokázat, a jsme s nimi na stejné lodi,“ vypráví Lener.

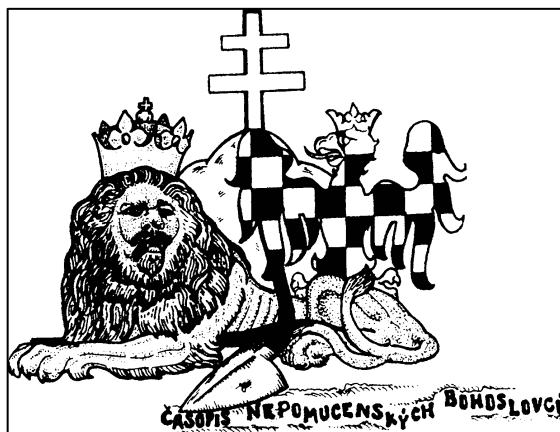
podle tiskových agentur

1/ 1984: Prečo práve „BRÁZDA“?

Náš bulletin naozaj nemá, a ani nechce mať nič spoločné s vedou o poľnohospodárstve, veď „akože sa stane učným, kto musí chodiť za pluhom, a ktorého všetkou slávou je plieskať bičom; kto je celkom zaujatý poháňaním volov a rozprava iba o tel'atách, kto dáva pozor ako sa mu vyorávajú brázdy a večery trávi krmením jalovic“ (por. Sir 38, 25-26).

Všetko má svoj čas a určenú dobu (por. Koh 3, 1), čas strávený v seminári je určený na duchovnú a vedeckú formáciu. Učenosť sa získava dlhým štúdiom (Sir 38, 24), nám však ide i viac.

Svätý Bernard z Clairvaux uvádza päť pohnútok pre zikavanie vzdelavania. „Sú ľudia, ktorí vyhľadávajú poznatky iba pre vedomosť samu; to je plytká zvedavosť. Iní hľadajú vzdelanie len preto, aby sa sami stali známimi; to je hanebná marnosť. Sú tiež takí, ktorí sa oddávajú vede, aby

z nej niečo vytlačili, či už bohatstvo alebo pocty, ani táto pohnútko nie je chvályhodná. Ale sú aj takí, čo získávajú poznatky, aby sa sami mravne povzniesli; to je múdrosť, a iní k mravnému povzneseniu iných; to je láska.“ Ben Sirach odporúča dať sa za mladi na učenie múdrosti, venovať sa jej ako roľník, orať a siať, a prisľubuje za krátky čas námahy bohatú úrodu (Por. Sir 6, 18-19).

Štúdiom Biblie nájdeme oveľa hlbší význam slova BRÁZDA. Predovšetkým si musíme uvedomiť, že sme roľa Božia, že sme Božími spolupracovníkmi povolanými realizovať Boží plán stvorenia vesmíru a spásy ľudstva (vid' 1 Kor 3, 9; Mk 12, 1-9; Mt 21, 33-41). Preto sme povinní na roli Božej; teda na rozvoji svojej osobnosti, všetkými fyzickými i duševnými schopnosťami spolupracovať s Božou milosťou, ktorá zvlažuje jej brázdy, zrovnáva hrudy, skypuje ju vlahou a žehna čo z nej klíči (Ž 64, 11). Kto by sa tejto povinnosti vzpínal, podobal by sa divému oslovi, ktorý, hoci by sme mu aj založili opraty, nevyore jedínú brázdú (Jób 39, 10).

Nuž vysúkajme rukávy a chopme sa pevne pluhu, pämetujúc Ježišova slova: „Ten kto položí ruku na pluh a obzerá sa nazad, nie je súci pre Kráľovstvo Božie“ (Lk 9, 62), zaprime sa do brázdy, ktorú začali naši otcovia, lebo je čas orby; aby sme nedopadli ako leňoch, ktorý na jeseň neoral, v čase žatvy išiel po žobraní, ale nič nedostal (por. Prís 20, 4)

Bernard Milošovič

2/ 1988-1989: Kronika

13. března v dopoledních hodinách podepsal v tajné konsistoři papež Jan Pavel II. s definitivní platností dekret o svatořečení blahoslavené Anežky České! Tato úžasná zpráva naplnila všechny radostí, vždyť na tento okamžik čeká náš národ a celý katolický svět dlouhá léta a s hrdostí už dnes můžeme prohlásit, že po velkolepých kanonizačních obřadech pravděpodobně v říjnu tohoto roku, na které se jistě přijedou podívat stovky krajanů z celého světa, se zaskví na třpytném nebi Kristových vyvolených po dvou stoletích další český světec! Bude to jistě životní zážitek a záležitost mimořádného významu pro nás všechny, kteří se zúčastníme (nejvíce snad pro našeho spolubydlícího Msgr. Jaroslava Polce, který připravil sám kompletní materiál a podklady k procesu - a jak říká skromně: „doslova na kolenou.“)

Již potřetí jsme absolvovali kurs homiletiky (jeho zavedení a odborné vedení jsou pro každého příjemným překvapením), který přednáší s fundovaným nadšením každý sobotní podvečer P. Andrej Pauliny S.D.B.

Než se zase na krátký čas rozloučíme, oznamujeme, že konečně můžeme klidně a pokojně spát (a Vy se nemusíte o nás bát), neboť bylo v budově koleje instalováno poplašné zařízení proti útokům nepřátelských banditů a lupičů. Podotýkáme, že jde o „těžký kalibr“, který je schopen při své aktivaci probudit i mrtvého (nepřeženeme-li, aspoň tedy půl Říma)!

Jiří Kučera

2/ 1993-1994: Promiň, Cyrile

20. ledna při snídani padla u stolu řeč na zajímavé téma: mluvilo se o židlích. Problém byl následující: Proč má každý na pokoji židle dvě, když potřebuje jen jednu a na tu druhou jen zbytečně sedá prach?

S prvním řešením se svěřil Cyril: On používá obě židle (samozřejmě ne současně, ale střídavě), a tak se nestačí ani jedna zaprášit. Bohužel z něj vypadlo, že má ještě třetí židli, která využita není, a je tedy opravdu vystavena tomu neblahému fenoménu zaprášení.

Moje zkušenost je rozdílná: Obě mé židle jsou využity. První slouží mně, druhou používám jako věšák na svetry a sváteční košili. Problém je, jak jsem si uvědomil vzápětí, přesně opačný než u Cyrila: v mém případě se praší na židli první, používám totiž pro pohodu svého těla klekačku.

Logickou indukci jsme pak během snídaně došli ke zjištění, že problém zaprášených židlí se vyskytuje na každém pokoji naší koleje minimálně jednou. A s tímto neblahým závěrem jsme se od snídaně rozešli s předsevzetím, že na tento problém je třeba upozornit v Brázdě.

O pár hodin později jsem od Cyrila obdržel list papíru s asi dvacetiřádkovou úvahou nazvanou „Židle“. Byl to poetický příběh, přesně vystihující jádro problému, o kterém jsme při snídani diskutovali.

Mohli jste si jej přečíst i vy přesně na tomto místě, kdyby se nestala následující nepříjemnost:

Odpoledne v 16.25 hod přišel Cyril na pokoj, kde přebývám, setřepal prach z židle, ulomil si z nabídnuté čokolády a s omluvou a rozpaky mě požádal o vrácení svého příspěvku do Brázdy. Přestože jsem již po prvním přečtení jeho elaborátu vytušil, že to tak nějak dopadne, článek jsem si předem neopsal, a proto vám nyní nemohu nabídnout toto literární zamyšlení nad skutečností. Plně Cyrila chápu a dovedu si představit, že by se dostal do kolejních řečí, pokud by jeho příspěvek byl otištěn. Ale škoda, že to tak skončilo. Přesto si ale spočítejte židle na pokojích a ověřte, zda na ně nesedá příliš mnoho prachu. A jestli chcete, poproste Cyrila, aby vám dal k přečtení, co o nich napsal. Určitě vás neodmítne.

A nakonec prosím: Promiň, Cyrile.

Jiří Plhoň

2/ 1998-1999: Primogenito aperente

„Primogenito aperente“ by se mohla jmenovat slavnostní bula, kterou se papežská kolej Nepomucenum rozloučila se svojí polovičkou, aby tak dala vznik novému jedinci - poutnímu domu. Tato skutečnost je v této Brázdě již bohatě popsána ve všech svých historických, technických i organizačních souvislostech. Bylo by však nezapomenutelnou škodou, aby upadl do zapomnění pravé slavnostní moment inaugurace tohoto domu. Minulého roku u

příležitosti rozloučení se s Mons. Janouškem (jakožto rektorem semináře) začal své slavnostní kázání otec vicerektor Gejza Veselý větou: „Zemřel král - ať žije král!“ Prvního března tohoto roku dokonale potvrdil Mons. Janoušek pravdivost druhé poloviny onoho výroku. Ve slavnostní atmosféře nastoupeného dívčího sboru v přední, rozčileného publika ve střední a vonícího pohoštění v zadní části

Nepomucenského salónu zazněla pateticky tato slova:

„Come il primogenito apre il seno della, madre, così pěvecký sbor Skřivánek otevírá tento poutní dům.“

Není třeba již dále popisovat nadšený potlesk, vynikající vystoupení sboru a pohoštění, při němž sám „živý mrtvý král rozléval slivovici z roku '77, významným nejenom sepsáním

„Charty“, ale také zrodem tohoto pěveckého sboru. Nadšené diskuse a zábava vydržela až do půlnoci, slavnostní atmosféra pak ještě o šest hodin déle, kdy v kuchyni poutního domu praskl přívod teplé vody, a tak bylo třeba odborného zásahu s pomocí věder a hadrů.

Nikdo však nepodlehli panice - konec konců kdo by si také představoval, že k porodu (a navíc prvorozeného) patří jen oslava?

Pavel Glac

CREDO ECCLESIAM

Podělím se s vámi o několik myšlenek z nedávné zkoušky. Úkol byl stejný pro všechny: stručně vyjádřit tajemství církve. Použil jsem jako základ

zkušenost církve, jak jsem ji zažil při mši svaté s papežem Ioni v říjnu /25. výročí pontifikátu/.

... Eccone alcune dimensioni:

✓ **centralità di Cristo - capo e fondatore** della Chiesa

Rappresentato dall'altare e dalla presidenza del papa, Cristo fu presente soprattutto nella sua parola e nell'eucaristia - nutrimento con cui unisce a se quelli che credono. Cristo ha dato la vita per radunare questo popolo. Anche la statua centrale di Gesù sopra la fronte della basilica ce lo ricorda: tiene la croce mentre benedice i pellegrini.

✓ **raduno del popolo di Dio**

I fedeli da tutte le parti del mondo - tra cui il numero straordinario dei vescovi e altri pastori - hanno testimoniato che il popolo di Dio trascende ogni nazione. Esso è vivificato da unico Spirito di santificazione.

✓ **assemblea bisognosa di purificazione**

I cristiani si riconoscono peccatori davanti a Dio. Così anche la santa Chiesa è chiamata alla conversione continua.

✓ **missione comune**

Ringraziando Dio per un pontificato così fruttuoso tutti potevamo prendere coscienza della propria responsabilità nell'opera di evangelizzazione. Il fondamento prossimo della missione è il sacerdozio regale e profetico di Cristo, comune a tutto il popolo di Dio che fa di esso un popolo missionario.

✓ **diversità dei ruoli**

Unica missione salvifica della Chiesa si realizza nella diversità dei ruoli e carismi provenienti dallo Spirito di Dio. Anche i ministeri gerarchici hanno lo stesso origine.

✓ **comunione dei santi**

Il popolo di Dio in attesa del compimento definitivo della salvezza vive nella comunione spirituale tra chiesa peregrinante, sofferente e celeste. Questo fatto fu sottolineato prima dell'arrivo del papa con canto delle litanie e reso visibile grazie alle statue che circondano tutta la piazza, quasi come nell'atteggiamento dell'intercessione.

✓ **presenza di Maria**

Attenzione particolare è stata riservata alla Madre di Cristo e della Chiesa. Essa, raffigurata in una mosaica sul muro del palazzo apostolico, è stata invocata nelle parole del papa che ha affidato di nuovo a lei il suo ministero apostolico.

✓ **gloria della Trinità**

La vita della Chiesa intera glorifica Dio Padre per mezzo del Figlio nello Spirito Santo. Questo movimento tipico per la preghiera eucaristica emerge soprattutto nella dossologia finale. Quella sera abbiamo risposto con dovuta solennità cantando il triplice Amen - conferma della nostra fede e dell'identità della Chiesa.

Tomáš Klíč

In memoria aeterna erit iustus

Di ritorno dai funerali del professor, Monsignor Jaroslav Polc, sento il dovere di mettere per iscritto alcune impressioni e pensieri che mi hanno accompagnato durante questo viaggio in Terra Boema.

L'ammirazione per il professore, il rammarico per non aver potuto approfittare del mio soggiorno al Collegio Nepomuceno per approfondire ulteriormente la conoscenza e la tristezza per la scomarsa di un sacerdote ancora sicuramente in grado di trasmettere alle generazioni più giovani la sua esperienza, hanno lasciato quasi subito spazio ad un profondo sentimento di gratitudine a Dio per aver donato alla sua Chiesa il sacerdote prof. Mons. Jaroslav Polc.

Gratitudine come studente della Pontificia Università Lateranense per il lavoro di Bibliotecario Generale, svolto per oltre cinque lustri con precisione ed umile dedizione, per il lavoro di ricerca scientifica storico-patristica e per la divulgazione di opere di professori del Laterano come Mons. M. Maccarrone e Mons. L. Dattrino delle quali compì la traduzione in lingua ceca.

Come Italiano voglio esprimere la gratitudine per aver amato l'Italia e le sue opere d'arte, anche le più nascoste; conosceva Mons. Polc la storia e le tradizioni dei più piccoli centri, come delle città famose ed a tutte riservava attenzione e diligente ricerca, perchè la sua informazione non si fermasse al livello di generica notizia, ma si mutasse in interesse ed amore.

Come alunno del Collegio Nepomuceno, che si prepara al Sacerdozio, la gratitudine si tramuta in desiderio di emulazione: in Mons. Polc ho potuto trovare l'esempio di una vita spesa per la Chiesa; Chiesa Universale, che servì, come ho detto, negli anni del Laterano, a sua Chiesa Particolare, di cui non perdeva occasione di parlare e di studiarne la storia dei più fulgidi personaggi, come dimostrano le sue pubblicazioni su san Giovanni Nepomuceno, su santa Agnese di Boemia e i suoi studi sull'Arcivescovo Giovanni Jenštein e sul cardinale Giuseppe Beran, verso i quali tutti nutiva una profonda venerazione, contento di poter pregare i primi come santi e desideroso di vedere ascendere presto agli onori degli altari i secondi.

Formato nella più solida dottrina cattolica sui banchi dell'Ateneo Lateranense è stato per me un esempio di quel „sentire cum Ecclesia“ che ha nello zelo per le vocazioni sacerdotali una tra le più alte e nobili espressioni. Certo infatti che non c'è Chiesa senza il sacerdozio cattolico e che dove c'è un santo sacerdote è presente sempre la Chiesa, si è dedicato alla formazione umana, culturale, teologica, scientifica ed anche spirituale dei giovani seminaristi che da tutta la Cristianità si accostano al Laterano per apprendere nell'Università del Papa ad essere, „cum Petro et sub Petro“, Sacerdoti secondo il cuore di Cristo e della Chiesa e credo anche di non sbagliare, nell'interpretare come un'ulteriore prova della sua passione per la formazione del clero la sua accettazione della carica di Decano della di S. Teologia di Praga.

Voglia Maria Santissima accompagnare ora, sulle vie del cielo, il suo figlio Mons. Polc a contemplare il Volto Santo del Signore, che egli credeva con fermezza essere quello sofferente e sublime impresso sul Telo della Santa Sindone, e fare sì che la terra benedetta del cimitero dell'Abbazia di Břevnov, dove commossi, suffragato dalle preghiere dell'eminentissimo sig. Cardinale Arcivescovo di Praga, Miloslav Vlk, di diversi ecclesiastici dell'uno e dell'altro clero e di numerosi fedeli provenienti da tutta la Repubblica Ceca, in un gelido mattino d'inverno, lo abbiamo riavvicinato ai suoi genitori sia per lui lieve, fino al giorno glorioso della risurrezione dei morti.

Don Ettore Capra

Život ve fontáně

Drazí pravidelní čtenáři pravidelné rubriky. Bohužel se nám nepodařilo získat příspěvek od Matúše, zodpovědného za život ve fontánce, který hned po zkouškách vyrazil na bedlivý průzkum přírody okolo Tivoli, a tak, prosíme, přijměte následující řádky ne odborného popisu s blahosklonností. Naše nedostatky v odbornosti jsou však vynahrazeny živým zájmem a pravidelným obcházením fontánky několikrát denně.

Vývoj života v naší malé vodní říši před vchodem je v první polovině tohoto roku určován dvěma konstantami: příznivým počasím a výbornou Matúšovou péčí, která zasluhuje širokého uznání a velké chvály.

V důsledku mírné zimy a pozdního příchodu horkých dní (oproti minulému roku se vedra opozdila téměř o celý kalendářní měsíc) se daří udržovat v optimální psycho-somatické pohodě všechny obyvatele fontánky. Účinným krmením se pak podařilo docílit toho, že želvy více nepožirají malé rybičky, že z rybiček maličkých se stávají rybičky malé, z malých velké a že napjatá atmosféra boje o přežití se proměnila v ospalou idylu svátečního odpoledne. Na celé harmonické spokojenosti naší vodní mikro-říše nelze vyzorovat jediný stín nedostatku snad jen kromě toho, že obyvatelé fontánky, uspokojení ve všech potřebách, jsou uzavřenější a stávají se čím dál tím víc světem pouze pro sebe.

Takřka v předvečer slavnosti sv. Jana Nepomuckého jen tak tak, že nedošlo k rozsáhlé katastrofě: fontánka měla být vypuštěna, bahno vybráno a trhliny v těsnění opraveny. Nikdo ale nemyslel na nejmladší a nejslabší rybičky, které nebylo možné vylovit dostupnými prostředky a které by při odtoku vody byly uneseny nelítostným proudem přes výpust do římské kanalizace. Až rázným zásahem otcovsky starostlivého Matúše se podařilo nenávratnou zkázu zastavit před jejím vypuknutím. A tak jakékoli hrozby neuváženého očištění místního prostředí byly zažehnány a proces obnovy vodní mikroflóry odložen na dobu, kdy po svědomitém zvážení všech pro a proti bude možno výměnu provést.

Nic nám tak nyní, draží pozorovatelé života ve fontánce, na sklonku akademického roku, nebrání dívat se s nadějí budoucnosti do tváře a očekávat radostný okamžik, kdy se vybarví geneticky vrozenou barvou i nejmladší obyvatelé fontánky a z malých černých rybiček se stanou velké rybky červené. Až se tak stane, nezapomeneme vás informovat v naší pravidelné rubrice.

Petr Smolek

Alumni o prázdninách

Na prázdniny alumni jak České koleje tak Nepomucena nejezdívají domů. Již papež Lev XIII. pečoval o to, aby chovanci České koleje za letní doby mohli dlít mimo Řím a propůjčil jim villu kněží v Tivoli. Dobroty papežovy nesmělo se však stále zneužívat, proto starali se představení o nějaké vhodné místo pro pravidelný pobyt o prázdninách, a usilovné jich péči se podařilo takové nalézt.

Asi na polovině cesty z Říma do Ancony leží v rozkošné Umbrii městečko Trevi. Hned vedle města vystavěla sobě hrabata de Carrara villu, jež přešla počátkem 19. století v majetek hraběcí rodiny della Porta. villu tu sobě Česká kolej zprvu najala, až zvěčnělý starostlivý královéhradecký biskup Dr. J. Hais, jak to ukazuje latinský nápis mramorové desky nad vchodem, ji zakoupil a zároveň s oběma zahradami, malou vinicí a olivovým sadem, velkomyslně koleji věnoval.

Krásné jsou vzpomínky nás bývalých alumnů České koleje na Trevi. (...) Jak příjemně bylo v zahradě. Bílé chodníky, vysypané šterkem. Uprostřed fontána, na jejíž hladině červené rybky robí občas kruhy. Malá, jednoduchá jizbička celkem přátelská, ze které dívám se na modré výběžky Spoleta. Dole pohrává si větřík s olivami. Vidím před sebou jako zelené moře, malé domky, rozházené sem a tam, a svítící jako plachetní lodě. Vysoké vrchy, výběžky to hor Apeninských, věncí mystické Čarokrásné údolí sv. Františka. Nejvyšší bod Monte Petino panuje nade všemi, na jeho svahu na vysokém pahorku leží naše městečko Trevi.

Zde uprostřed tohoto malebného kraje trávili jsme své prázdniny. Jaké to zážitky, jaké to radostné chvíle v tomto tajuplném zátiší, vlasti sv. Františka, sv. Kláry, země opěvované Dantem. (...)

Začátkem července po ukončení zkoušek vydávali jsme se z Říma, rozžhaveného letním vedrem, na cestu k našemu letovisku. Čím větší práce, tím více nutno odpočinouti. Bohoslovci potřebují nasbírat nové síly a nové energie pro budoucí školní rok. K tomu nám prospívaly dvě každodenní vycházky, jedna dopoledne, druhá odpoledne, a též rekreace.

Z rána ubírali jsme se k nedaleké sošce sv. Antonína, aneb zamířili jsme krásnou alejí k františkánskému kostelíku sv. Martina, spojenému s klášteřem, odkud jsme obdivovali rozsáhlou rovinu umbrijskou, táhnoucí se od Spoleta až k bílé skvrně na modrém poli, Perugii, bývalému biskupskému sídlu papeže Lva

XIII. Vysoko nad městem Foligno osamělý chrám pověstné Portiunkuly, „Santa Maria degli Angeli“. (...)

Vesnic v našem smyslu v tamní krajině pořádku; spíše stojí stavení hospodářská roztroušeně, asi jako u nás v horách. Velebný jest pohled na celou rozsáhlou rovinu, když zapadající slunko posledními paprsky malebné zlatí, ba až do nachová zbarvuje svahy hor Apeninských, zatím co v rovině stříbrem se třpytí Klytumnus i jeho potůčky, s věže pak zaznívají úderu „Ave Maria“.

Ký div, že právě tento kraj zrodil celou řadu proslulých zbožných umělců; vždyť ani naše duše nemůže se té krásy nasytiti a mysl mimoděk se povznáší ke všemocnému Tvůrci všehomíra, vzdávajíc Mu díky se sv. Františkem.

Jindy zabočili jsme k malebným „horním“ dubům, aneb k „dolním“, nazvaným tak našimi předchůdci. Okolo jejich mocných kmenů hemží se celé kolonie černých mravenců. Samozřejmě my nesedáme do nich, nýbrž opodál na kamenité zemi. Probírám si italskou gramatiku, zatím co moji kolegové pěstují zpěv. Za chvíli se rozcházejí. Jeden vytahuje kázání a zabočí na právo. Naproti v chládku dubu tmavá, stojící postava pozorně sleduje řádky svého brevíře. Za zády se ozývají zvuky, občas přerušené smíchem. Tak nám rychle ubíhá čas, až slunce počíná nemilosrdně pražit a my pomalu se ubíráme domů.

K osvěžení pomáhaly rekreace. Po obědě šli jsme do dolní zahrady, kde jsme bud usedali do chládku košatého kaštanu, stopovali jsme zvědavě zpěvavé cvrčky, nebo jsme vzali drsné dřevěné koule, vrhali je postupně, netrpělivě čekajíce rozhodný výsledek italské hry „boccia“.

Večer bývala druhá rekreace bud' v rekreační síni, kde jsme hrávali italský ruční biliár, aneb jsme se procházeli v horní zahradě.

Život kolejní o prázdninách je po stránce duchovní nezměněn. Jen ve studiu je změna potud, že po čtrnáctidenním úplném odpočinku věnují se chovanci denně asi dvě až tři hodiny opakování, církevnímu zpěvu a přípravě ke kázání, kdežto ostatní doba jest věnována osvěžení těla.

Představení konali s námi nejen pouti na posvátná místa do Assisi, Monte Falco, k půvabnému chrámu S. Maria della Stella, ve kterém se uctívá zázračný obraz Matky Boží s Dítěm, a každou neděli k blízkému milostnému obrazu Panny Marie „delle Lagrime“, nýbrž i výlety do hor.

Vzpomínám na utěšený pohled s Monte Petino. V dáli nad Perugií skvělo se šedomodré jezero Trasumenské, dole na rovině města Foligno, Assisi, Monte Falco, Spello, Spoleto. Na východě ukrýval svůj zahnutý vrchol v mracích nejvyšší bod Apennin Gran Sasso.

Tak ubíhal den po dni, až se přiblížil svátek sv. Václava, patrona země české i koleje, jež světili chovanci způsobem nejslavnějším. Se střechy vlály prapory, v předvečer bývaly vypáleny ohňostroje, ve všech oknech transparenty a celé město obléhalo villu, radujíc se s námi. Po sv. Václavu po důkladných šestidenních exerciciích, zotavení, duševně i tělesně posílení,

vracejí se chovanci do koleje do Věčného města, aby dále pracovali na vlastním vzdělání, ústavu ke cti, sobě pak i své vlasti na prospěch.

Od roku 1932 Nepomucenum opouští navždy prázdninový pobyt v Trevi. Papež Pius XI. uznal za vhodné učiniti změnu a rozhodl, aby představení hledali jiné místo. S velkou úchvalou potvrdil koupi villy Maria u Livorna blízko moře na úpatí posvátného místa Panny Marie di Montenero. (...) Denní pořádek z části podobá se pořádku, jak jej zachovávali v Trevi až na to, že dopoledne do 10 hodin se zdržují v rozsáhlém parku villy, odpoledne pak za příznivého počasí odcházejí k moři, asi tři čtvrtě hodiny vzdálenému. Ve čtvrtek pak koná kolej obvyklou pouť k posvátné svatyni Panny Marie di Montenero.

Rychle za líčených poměrů plyne rok za rokem, až konečně přichází nejšťastnější den v životě bohoslovce, kdy pomazán býti má na sluhu Páně, kdy zaslechne z úst usvětitele: „Tys knězem na věky!“

Již začátkem třetího roku, prvního roku bohosloví, se zasvětil Bohu přijetím tonsury; ve druhém roce bohosloví dostává první a druhá dvě nižší svěcení. Před tonsurou i před každým svěcením jest kandidátu vykonati zkoušku na římském vikariátu. Zkouška se vztahuje na povinnosti příslušného svěcení. Koncem třetího roku bohosloví bývají chovanci svěceni na podjáhny, kolem Všech Svatých na jáhny a konečně během šestého roku na kněžství. Po vysvěcení na kněžství zůstávají v Římě ještě až do konce školního roku. První mši sv. slouží hned následujícího dne; opětuji ji však ze zvláštního dovolení po návratu do vlasti týmž způsobem jako novosvěcenci.

(Dr. Josef BEZDÍČEK, 25leté jubileum Papežské koleje Nepomucena, s. 45-48)

Gratulace

k výročí 70-ti letům života

Mons. Karel Skalický - 20. 5. 2004

k výročí 80-ti letům života

P. Josef Perníkář - 8. 5. 2004

k ukončení bakalářského studia

Jindřich Čoupek

Roman Dvořák

Tomáš Dryje

Tomáš Klíč

Vratislav Kozub

Pavel Svoboda

Petr Šabaka

David Vopřada

k ukončení licenciátního studia

P. Tomáš Holý

P. Michael Špilar

k ukončení doktorandského studia

P. Angelo Scarano